

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka, a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **SUNPEMA ENERGY s. r. o.**
sídlem Pod Humny 308, Hustopeče nad Bečvou
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 42, Brno

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 05614-16/2018-ERU,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rada Energetického regulačního úřadu (dále jen „rada“) žalobou napadeným rozhodnutím zamítla rozklad žalobkyně a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2018, č. j. 05614-8/2018-ERU, kterým bylo obnoveno řízení o žádosti žalobkyně ze dne 30. 11. 2009 o udělení licence na výrobu elektřiny. Této žádosti žalobkyně bylo původně žalovaným vyhověno a

dne 17. 12. 2009 jí byla udělena licence na výrobu elektřiny č. 110911835 pro výrobu elektřiny využívající slunečního záření umístěnou na pozemku parc. č. 1129/51 v k. ú. Hustopeče nad Bečvou o instalovaném výkonu 1,300 MW. Důvodem obnovy řízení byla skutečnost, že vydání rozhodnutí o udělení licence elektřiny mělo být dosaženo trestným činem, což vyplývá z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2017, č. j. 50 T 2/2016 – 2081, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 20. 2. 2018, č. j. 4 To 70/2017 – 2238.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí rady žalobou. Namítla, že § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, umožňuje obnovit řízení pouze v případě, pokud se trestného činu dopustila oprávněná úřední osoba, která nezákonně rozhodnutí vydala nebo se na něm podílela. Rada tuto námitku obsaženou již v odvolání nijak nevyvrátila a ve svém rozhodnutí nesprávně uvádí, že pro trestný čin související s rozhodnutím o licenci byla odsouzena i žalobkyně. Odsouzený revizní technik nebyl účastníkem správního řízení o udělení licence; dle žalobkyně nelze působnost § 100 odst. 4 správního řádu rozšiřovat (v neprospěch žalobkyně) na osoby, které ve správním řízení nevystupují jako účastníci, tím méně jako svědci či znalci, a to s přihlédnutím k § 100 odst. 5 a § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Podle názoru žalobkyně je dále k aplikaci § 100 odst. 4 správního řádu nutný dokonaný úmyslný trestný čin, čímž se však žalovaný nezabýval.
3. Názor trestního soudu, že se trestného činu dopustil revizní technik zpracováním revizní zprávy, je v rozporu s judikaturou správních soudů, podle níž revizní zprávy revizních techniků nejsou podkladem pro vydání licence, zvláště pokud v řízení nebyly provedeny jako důkaz. Pokud žalovaný v řízení o licenci neprovedl revizní zprávu jako důkaz, nemohl ji použít jako podklad pro vydání rozhodnutí. Revizní zprávy nikdy nebyly a neměly být podkladem pro vydání rozhodnutí o licenci, ale pouze podkladem pro místní šetření. Pokud revizní zpráva nebyla pravdivá a stavba elektrárny nebyla v roce 2009 dokončena, pak by to musel žalovaný lehce zjistit při místním šetření, což neučinil. Kauzální nexus mezi trestnou činností a licencí proto neexistuje. Žalovaný tvrdí, že licence byla vydána na základě nepravdivé zprávy revizního technika pouze proto, že jinak by musel připustit nezákonný postup oprávněných úředních osob.
4. Pokud měl žalovaný pochybnosti o zákonnosti udělené licence, měl dostatek času zahájit přezkumné řízení či řízení obnovit, k čemuž nedošlo. Stejně tak nebylo rozhodnutí o licenci napadeno před soudem Nejvyšším státním zástupcem či Veřejným ochráncem práv. Tyto kroky orgánů vnější kontroly nelze nahrazovat zneužitím § 100 odst. 4 správního řádu téměř deset let po rozhodné skutečnosti. Žalovaný měl proto posoudit proporcionalitu zásahu podle § 94 odst. 4 a 5. správního řádu.
5. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nespecifikuje trestný čin, kterým mělo být vydání licence dosaženo, ani nespecifikuje skutek, v němž citované rozsudky trestních soudů spatřují trestný čin, a příčinné souvislosti vyžadované § 100 odst. 4 správního řádu.
6. Napadené rozhodnutí bylo dle žalobkyně též vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, neboť jako podklad byly použity pouze rozsudky trestních soudů a nikoliv celý trestní spis, a neboť nebyly vyžádány spisy státního zastupitelství za účelem zjištění, proč nebylo postupováno podle § 66 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rada (ani žalovaný) neprováděla žádné dokazování, nevedla ve věci samostatný spis, jak jí

ukládá § 17 správního řádu a je otázkou, zda ve věci vůbec jednala rozkladová komise a jaký byl její návrh.

7. Napadené rozhodnutí zasahuje do subjektivních práv žalobkyně, neboť správce distribuční sítě odmítl žalobkyni okamžikem právní moci napadeného rozhodnutí proplácet vyrobenou elektrickou energii.
8. Žalobkyně tedy z uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na tomto procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem, a to i při jednání, které bylo ve věci nařízeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí o obnově samo o sobě neznamená, že novým rozhodnutím ve věci skutečně dojde ke ztrátě nároku žalobkyně na podporu za vyrobenou elektřinu. Podle žalovaného není rozumný důvod, aby byl pro řízení o rozkladu veden samostatný spis. Ve správním spise se pak nachází protokol o hlasování rozkladové komise i návrh rozhodnutí. V dalším žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Dodal, že je vázán pravomocnými rozsudky trestních soudů, a nebyl proto důvod, aby si vyžadoval trestní spisy či spisy státního zastupitelství. Ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu neobsahuje žádné bližší požadavky ohledně trestného činu nebo jeho pachatele. Podle žalovaného existuje vazba mezi spáchaným trestným činem revizní technika a vydaným rozhodnutím o udělení licence, přičemž žalobkyně nemohla být v dobré víře, že toto rozhodnutí nebylo dosaženo trestným činem. Žalobkyně argumentuje manipulativním způsobem, neboť z povinnosti správního orgánu zjistit skutečný stav věci v zásadě dovozuje možnost účastníků řízení volně předkládat falešné důkazy.
10. Žalovaný závěrem navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji rovněž setrval po celou dobu řízení před soudem, a to i při jednání, které bylo ve věci nařízeno.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná. Rozhodnutí o obnově řízení o licenci na výrobu elektřiny je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť je jím zasaženo do práva žalobkyně, která od právní moci rozhodnutí o obnově nemůže vykonávat práva plynoucí z licence [tj. vyrábět elektřinu v příslušné výrobně elektřiny, srov. § 3 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon)] a její činnost se stává protiprávní (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2007, čj. 5 As 13/2006 – 46, publ. pod č. 1427/2008 Sb. NSS).
12. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Podle § 100 odst. 4 správního řádu platí, že o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku. Podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu dále platí, že jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně

rozhodnuto, správní orgán si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu. Podle odst. 3 téhož ustanovení je správní orgán vázán rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné.

14. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shodné dřívější úpravě obsažené v § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), konstatoval, že povolení obnovy řízení podle tohoto ustanovení „je možné pouze za paralelního splnění dvou podmínek: jednak že existuje pravomocné rozhodnutí, podle kterého byl trestný čin spáchán, jednak že uvedený trestný čin měl přímou souvislost s vydaným správním rozhodnutím, resp. že předmětného rozhodnutí bylo dosaženo právě tímto trestným činem. Zjištění existence první podmínky pak z logiky věci musí předcházet zjišťování podmínky druhé. Pokud jde o existenci pravomocného rozhodnutí, je zřejmé, že o tom, zda byl trestný čin spáchán, může pravomocně rozhodnout pouze soud, popř. v určitých případech státní zástupce. Takovým pravomocným rozhodnutím může být jakékoliv rozhodnutí, ve kterém je napevno a autoritativně stanoveno, že došlo ke spáchání trestného činu, tedy např. též rozhodnutí soudu či státního zástupce o narovnání nebo o podmíněném zastavení trestního stíhání pachatele.“ Tento závěr Nejvyšší správní soud akceptoval též pro nyní účinnou úpravu v § 100 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek ze dne 13. 10. 2020, č. j. 5 As 221/2018 – 52).
15. Ustanovení § 100 odst. 4 správního řádu blíže nestanoví, o jaký trestný čin by se mělo jednat. Z toho ovšem nelze dovozovat, že jde o nejasnou úpravu, kterou je třeba vykládat ve prospěch žalobkyně. Jaké jednání či opomenutí je trestným činem, je definováno v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Veškeré trestné činy v něm uvedené (včetně jejich stádií) ve všech postihovaných formách zavinění tak mohou být důvodem obnovy správního řízení za podmínky, že měly přímou souvislost s vydaným správním rozhodnutím. Pro argumentaci žalobkyně, že by se mělo jednat pouze o trestné činy úmyslné a dokonané, nelze shledat zákonnou oporu. Osoba pachatele je pak z pohledu § 100 odst. 4 správního řádu zcela nepodstatná – trestného činu, který může být důvodem obnovy správního řízení, se může dopustit kdokoli, kdo vyhovuje definici pachatele v trestním zákoníku (srov. zejm. § 22). Pachatelem tedy nepochybně může být oprávněná úřední osoba (jak tvrdí žalobkyně), ale též účastník správního řízení, svědek, znalec, nebo jiná osoba. Z žalobkyní odkazovaného § 100 odst. 5 ve spojení s § 94 odst. 4 a 5 správního řádu žádná omezení ve vztahu k pachateli trestného činu neplynou. Skutečnost, že v projednávaném případě spáchal trestný čin revizní technik (a nikoliv žalobkyně či oprávněná úřední osoba), proto nemá na zákonnost rozhodnutí o obnovení správního řízení žádný vliv. Rada se v řízení o rozkladu těmito otázkami zabývala (viz str. 5 napadeného rozhodnutí) a soud její závěry hodnotí jako zcela jasné a dostatečné.
16. Jak vyplývá z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, aby mohlo být řízení obnoveno, musí zde být pravomocné rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Těmito závěry trestního soudu (případně též státního zástupce) je správní orgán vázán ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 3 správního řádu. Vázanost se přitom týká jak skutkové, tak právní věty výroku takového rozhodnutí, a to včetně závěru, že takovým trestným činem bylo dosaženo vydání správního rozhodnutí. Pouze v případě, kdy se trestní soud (případně státní zástupce) ve výroku svého rozhodnutí nezabývá tím, zda je dána příčinná souvislost mezi spáchaným trestným činem a vydáním správního rozhodnutí, je na správním orgánu, aby tuto podmínku obnovy správního řízení sám postavil na jisto.

17. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2017, č. j. 50 T 2/2016 – 2081, byl obžalovaný M. M. uznán vinným tím, že „jako revizní technik ev. č. 2774/7/99 R-EZ-E2/A (podnikající jako OSVČ, IČ 733 29 452) dne 29. 11. 2009 vyhotovil nepravdivou Zprávu o výchozí revizi elektrického zařízení č. 057M/09 MM-RE s předmětem revize elektroinstalace a napojení rozvodů fotovoltaické elektrárny na volném poli u obce Hustopeče nad Bečvou, jež měla dokladovat, že zařízení je schopno bezpečného provozu a ve které nepravdivě uvedl, že elektroinstalace fotovoltaického systému sestává z fotovoltaických panelů E1 – E4424, jež jsou instalovány ve 13 řadách a vzájemně propojeny v sériovém zapojení a svedeny do rozjišťovacích a propojovacích String Boxů instalovaných na konstrukci pod panely, přičemž String Boxy jsou napojeny vodiči ze samostatných jisticích skříní, které jsou dále napojeny každá na samostatný měnič, a to přesto, že v době vyhotovení revizní zprávy popisované fotovoltaické panely, String boxy ani měniče instalovány ani napojeny nebyly, takže nebylo možné posoudit, zda je popisovaný systém schopen bezpečného provozu, přičemž si byl vědom, že zpráva může sloužit jako jeden z podkladů licenčního řízení vedeného u Energetického regulačního úřadu, kdy následně byla na jejím základě tímto úřadem dne 17. 12. 2009 neoprávněně vydána licence č. 110911835, vedená pod č. j. 09188/2009-ERU, opravňující společnost SUNPEMA ENERGY s. r. o. k výrobě elektřiny z fotovoltaických zdrojů na výkon 1,3 MW po dobu 25 let, čímž umožnil uvedení elektrárny do provozu již v roce 2009 a společnosti SUNPEMA ENERGY s. r. o. tak umožnil nezákonně získat oprávnění k výrobě elektrické energie a tím i nárok na podporu ve formě výkupní ceny ve výši 13.050 Kč/MWh, a to oproti výkupní ceně ve výši 12.150 Kč/MWh, na jejíž úhradu by vznikl nárok v případě, že by byla elektrárna uvedena do provozu v roce 2010, takže za období od ledna 2010 do května 2015 takto byla neoprávněně vyplacena společnosti SUNPEMA ENERGY s. r. o. v rámci podpory ve formě výkupní ceny částka 5.649.566,15 Kč, a to od společností ČEZ Distribuce (v letech 2010 – 2012) a ČEZ Prodej s. r. o. (v letech 2013 – 2015), které vyplacenou garantovanou výkupní cenu zpětně refinancovaly jednak od spotřebitelů elektrické energie ve formě poplatků za distribuci, jednak dotací ze státního rozpočtu České republiky, kdy pokud jde o další období od června 2015 do prosince 2030, tj. po dobu celkem 20 let, odpovídající předpokládané životnosti FVE, se společnost SUNPEMA ENERGY s. r. o. pokusila získat další neoprávněný prospěch ve výši nejméně 1.819.947,38 Kč ke škodě provozovatelů distribuční sítě.“ Tímto jednáním obžalovaný spáchal zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku dílem dokonaný a dílem ve stadiu pokusu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku ve formě pomoci ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Za toto jednání byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání tří let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let, a trest zákazu činnosti revizního technika elektrických zařízení na dobu čtyř let.
18. Týmž rozsudkem byla obžalovaná společnost SUNPEMA ENERGY s. r. o. (žalobkyně) uznána vinnou tím, že „ačkoliv věděla, že protiprávním jednáním získala dne 17. 12. 2009 neoprávněně licenci č. 110911835, vedenou pod č. j. 09188/2009-ERU, opravňující ji k výrobě elektřiny z fotovoltaických zdrojů na výkon 1,3 MW po dobu 25 let, a to již v průběhu roku 2009, a tím i nárok na podporu ve formě výkupní ceny ve výši 13.050 Kč/MWh, jenž byl přiznán elektrárnám uvedeným do provozu v roce 2009, a to oproti výkupní ceně ve výši 12 150 Kč/MWh, na jejíž úhradu by vznikl nárok v případě, že by byla elektrárna uvedena do provozu v roce 2010, od ledna 2012 do dubna 2015 využívala omylu pracovníků ERÚ, kteří vydali licenci k výrobě dotované elektřiny, a prostřednictvím pověřených osob, které jednaly v zájmu obžalované a v rámci její činnosti, úmyslně účtovala vyplacení podpory ve formě výkupní ceny za vyrobenou elektřiny z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2009, a to od ledna 2012 do prosince společnosti ČEZ Distribuce, a. s., IČ 247 29 035, se sídlem Děčín, Teplická 874/8, a od

ledna 2013 do dubna 2015 společnosti ČEZ prodej, s. r. o., IČ: 272 32 433, se sídlem Praha 4, Duhová 425/1, kdy jí takto bylo oproti částkám, jež odpovídaly nároku na podporu ve formě výkupní ceny stanovené pro elektrárny uvedené do provozu v roce 2010, neoprávněně vyplaceno společností ČEZ Distribuce, a. s., 1.111.077,15 Kč a společností ČEZ prodej, s. r. o., 2.325.978,25 Kč, celkem 3.437.055,43 Kč, a to primárně ke škodě těchto společností, které vyplacenou garantovanou výkupní cenu zpětně refinancovaly jednak od spotřebitelů elektrické energie ve formě poplatků za distribuci, jednak z dotací ze státního rozpočtu České republiky, kdy pokud jde o další období od května 2015 do prosince 2030, tj. po dobu celkem 20 let, odpovídající předpokládané životnosti FVE, se společnost SUNPEMA ENERGY s. r. o. pokusila získat další neoprávněný prospěch ve výši nejméně 1.917.082,74 Kč ke škodě provozovatelů distribuční sítě.“ Tímto jednáním obžalovaná spáchala zvláště závažný zločin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku ve stadiu pokusu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku, za což byla odsouzena k trestu propadnutí věci (finančních prostředků ve výši 3.437.055,34 Kč) a k peněžitému trestu ve výši 800 000 Kč.

19. K odvolání obžalovaného M. M. Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 20. 2. 2018, č. j. 4 To 70/2017 – 2238, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ve vztahu k tomuto obžalovanému ve výroku o trestu a následně o trestu znovu rozhodl (a uložil jej ve stejném rozsahu). Odvolání obžalované, státního zástupce a poškozené odvolací soud zamítl. Rozsudek odvolacího soudu (a tím i rozsudek krajského soudu) nabyl právní moci dnem vyhlášení, tj. 20. 2. 2018 [viz § 139 odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 8. 1985, sp. zn. 11 Tz 28/85].
20. Z pravomocného rozsudku krajského soudu plyne nejen to, že se M. M. dopustil trestného činu, nýbrž i to, že tímto trestným činem bylo dosaženo vydání rozhodnutí žalovaného o licenci ze dne 17. 12. 2009, č. 110911835 (nepravdivá revizní zpráva byla jedním z podkladů licenčního řízení a na jejím základě byla neoprávněně, resp. nezákonně vydána uvedená licence). Těmito skutkovými zjištěními a právním hodnocením krajského soudu uvedeným ve výroku odsuzujícího rozsudku byl žalovaný zcela vázán. V jejich důsledku pak ani nemohl postupovat jinak, než podle § 100 odst. 4 správního řádu obnovit řízení o licenci.
21. Z tohoto důvodu nemůže být úspěšná argumentace žalobkyně, podle níž názor trestního soudu není v souladu s judikaturou správních soudů, že revizní zpráva nebyla podkladem licenčního řízení, nebyla provedena k důkazu a žalovaný měl v licenčním řízení postupovat jinak. Tyto námitky totiž nemohou nijak zvrátit závěry trestních soudů, jimiž je vázán nejen správní orgán, ale též správní soud (srov. § 52 odst. 2 s. ř. s.). Z tohoto důvodu soud neprovedl žalobkyní při jednání navržené důkazy výsledkem svědků – oprávněných úředních osob žalovaného Ing. F. a Ing. H. a tehdejšího předsedy žalovaného Ing. F. Pro posouzení věci totiž není podstatné, proč žalovaný v řízení o licenci nepostupoval jinak, resp. jak by postupoval, kdyby místním šetřením zjistil stavební nedokončenost elektrárny. Jednalo by se o prokazování pouhých spekulací žalobkyně, které nemohou nijak zvrátit výše uvedený závěr žalovaného a soudu vyplývající z aplikace § 100 odst. 4 správního řádu ve spojení s rozsudky trestních soudů. Není totiž relevantní, jak ve věci postupováno být mohlo, ale jak skutečně postupováno bylo, což je ve správním spisu dostatečně podloženo. Nad rámec nutného lze poznamenat, že zdejšímu soudu není známa judikatura, podle níž by revizní zpráva nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí o licenci. Je mu však známa judikatura, z níž vyplývá pravý opak (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015 – 141, nebo ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 30/2015 – 70).

22. Je skutečností, že rada ve svém rozhodnutí též konstatovala, že za trestný čin byli v daném případě odsouzeni jak revizní technik, tak i žalobkyně jako držitelka licence. Z kontextu rozhodnutí lze přitom dovozovat, že rada zřejmě spatřovala přímou souvislost mezi trestným činem žalobkyně a vydaným rozhodnutím o licenci. Takový závěr je nesprávný, neboť z rozsudků trestních soudů plyne, že žalobkyně za takový trestný čin odsouzena nebyla. Sluší se nicméně poznamenat, že se tak stalo zřejmě jen proto, že právnickou osobu je možné stíhat až za trestné činy spáchané po nabytí účinnosti zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, tj. od 1. 1. 2012, zatímco k vydání předmětné licence došlo již 17. 12. 2009 (srov. k tomu s. 62 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2017, č. j. 50 T 2/2016 – 2081). Uvedený nesprávný závěr rady však nemůže být důvodem pro zrušení jejího rozhodnutí, neboť pro povolení obnovy řízení o licenci zcela postačuje závěr, že vydání této licence bylo dosaženo trestným činem revizního technika.
23. Pro věc jsou irelevantní rovněž další námitky žalobkyně: obnova řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu není podmíněna tím, aby před tím probíhalo přezkumné řízení, případně soudní řízení správní (na základě žaloby Veřejného ochránce práv či Nejvyššího státního zástupce). Současně obnova řízení tyto instituty nenahrazuje, neboť jejím účelem je reagovat na zjištěný a prokázaný trestný čin, který má příčinnou souvislost s proběhlým správním řízením a vydaným správním rozhodnutím. Konstrukce žalobkyně, že nezákonného jednání se dopustil žalovaný, neboť měl v řízení o licenci provést místní šetření a odhalit nepravdivost revizní zprávy, účelově převrací věc na hlavu: podvodného jednání se totiž dopustil revizní technik a nikoliv žalovaný. Jakkoliv je žalovaný i v řízení o licenci povinen zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neznamená to, že by měl vycházet z toho, že účastník předkládá podvodné podklady, a na základě této hypotézy provádět dokazování. I když Krajský soud v Brně ve výše uvedeném rozsudku podrobil jisté kritice i práci oprávněných úředních osob žalovaného v řízení o licenci (srov. s. 63 rozsudku), odvolací soud tyto závěry výrazně korigoval a odmítl přesouvat odpovědnost za trestné jednání na pracovníky žalovaného (viz s. 13 – 14 rozsudku Vrchního soudu v Olomouci).
24. Soud rozhodnutí správních orgánů nepovažuje za nepřezkoumatelná, neboť z nich jednoznačně vyplývá, o čem a jak bylo rozhodnuto, rozhodnutí jsou srozumitelná a obsahují podstatné důvody. Rozhodnutí rady se rovněž vypořádává s námitkami podaného rozkladu. Trestný čin (včetně popisu skutku) je v těchto rozhodnutích vymezen, přičemž příčinnou souvislost s vydaným správním rozhodnutím o licenci dovodily již trestní soudy (žalovaný se proto touto otázkou již nezabýval, neboť byl závěrem trestních soudů vázán).
25. Konečně soud neshledal ani to, že by v řízení před správními orgány došlo k žalobkyní uváděným vadám. K závěru žalovaného o obnově řízení zcela postačovaly rozsudky trestních soudů (jejichž výroky jsou správní orgány vázány). Vyžadování celého trestního spisu se proto zdejšímu soudu jeví jako nadbytečné; ostatně ani žalobkyně sama neuvádí, jaké pro věc významné skutečnosti by měly být z těchto spisů zjištěny. Jak bylo výše uvedeno, obnova řízení podle § 100 odst. 4 není nijak spojena s tím, zda ve věci byla podána správní žaloba Nejvyšším státním zástupcem ve smyslu § 66 odst. 2 s. ř. s. Případné spisy státního zastupitelství vztahující se k aplikaci § 66 s. ř. s. nejsou proto pro věc relevantní a žalovaný nepochybil, pokud si je nevyžádal a nevycházel z nich.
26. Je skutečností, že správní spis týkající se obnovy sp. zn. 05614/2018-ERU neobsahuje protokol ve smyslu § 18 odst. 1 správního řádu ani záznam podle § 53 odst. 6 správního řádu o provedených listinných důkazech. Současně z něj ovšem vyplývá, že podklady rozhodnutí byly tvořeny pouze shora uvedenými trestními rozsudky a licenčním spisem vedeným pod

sp. zn. 09188/2009-ERU, které byly ve smyslu § 17 odst. 1 správního řádu založeny do spisu (viz úřední záznam o vložení do spisu č. l. 48). Žalobkyni musely být tyto podklady bez pochybností známy, přičemž žalovaný o těchto podkladech žalobkyni informoval (sdělení č. l. 57) a rovněž jí umožnil se s těmito podklady (opětovně) seznámit (srov. oznámení o zahájení řízení o obnově řízení č. l. 1 a sdělení č. l. 57). Za těchto okolností nemohla mít uvedená vada řízení vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51). Za vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí nelze považovat ani to, že rada nevedla v řízení o rozkladu samostatný správní spis, nýbrž pokračovala ve spisu žalovaného (resp. soudu není vůbec zřejmé, jak by tato skutečnost mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí). Ve správním spisu je dále založen návrh rozhodnutí o rozkladu a protokol o hlasování rozkladové komise, tudíž i námitka žalobkyně, že není zřejmé, zda ve věci jednala rozkladová komise a jaký byl její návrh, je nedůvodná.

V. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. února 2021

Mgr. Petr Šebek v.r.
předseda senátu